

Ένας

ευλογημένος αγιορείτης μοναχός, ο γερο Αυγουστίνος ο Ρώσος (1882-1965), ήταν πολύ ενάρετος, πολύ ταπεινός και πολύ αγωνιστής.

Κάποτε παρουσιάστηκε ο διάβολος μέσα στο κελί του σαν σκύλος φοβερός.

Πετούσε φωτιές από το στόμα και όρμησε πάνω στο γέροντα για νά τον πνίξει, επειδή, όπως του είπε, καιγόταν από τις προσευχές του.

Ο γερο-Αυγουστίνος τον άρπαξε και τον πέταξε στον τοίχο φωνάζοντας:

Κακέ διάβوله, γιατί πολεμάς τα πλάσματα του Θεού;

Ο διάβολος, κατατρομαγμένος απ' την αναπάντεχη υποδοχή, έγινε άφαντος.

Ύστερα όμως ο αγαθότατος και απλούστατος γέροντας είχε τύψεις, επειδή...

χτύπησε το διάβολο !

Περίμενε με αγωνία πότε νά φωτίσει, για νά πάει στον πνευματικό του νά εξομολογηθεί το «αμάρτημα» του.

Πραγματικά, μόλις φώτισε πήγε στην Προβάτα (μιάμιση ώρα απόσταση από το κελί του), όπου ήταν ο πνευματικός του, και εξομολογήθηκε.

Ο πνευματικός μου όμως ήταν πολύ συγκαταβατικός», διηγιόταν αργότερα ο γέροντας, «και δεν μου έβαλε κανένα κανόνα, αλλά μου είπε νά κοινωνήσω. Εγώ, από τη χαρά μου, όλη τη νύχτα έκανα κομποσχοίνι, και μετά πήγα στη θεία λειτουργία και κοινωνήσα.

Όταν ο παπάς έβαζε την άγια λαβίδα από στόμα μου, είδα την άγια Κοινωνία κομμάτι κρέας και αίμα! Και τη μασούσα για νά την καταπιώ! Παράλληλα ένιωθα και μία μεγάλη αγαλλίαση, πού δεν μπορούσα νά την αντέξω.

Από τα μάτια μου έτρεχαν γλυκά δάκρυα, και το κεφάλι μου φώτιζε σαν λάμπα.

Έφυγα γρήγορα για νά μη με δουν οι πατέρες, και την ευχαριστία για τη Θεία Μετάληψη τη διάβασα μόνος μου στο κελί μου».

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca